

Samvittighedens Røst, der drev ham, skal jeg lade være usagt), at man maatte ikke sige: Landstinget vil ikke — til at sige, hvad jeg altsaa heller ikke vil sige, at Landstinget vil ikke. Her i Rigsdagen skulle vi jo være pæne og parlamentariske og maa ikke altid sige, hvad vi mene. Jeg vil altsaa ikke her sige, at Landstinget vil ikke, men jeg vil sige, at Landstinget vil meget nødig. Jeg tror at turde sige, naar jeg ser tilbage paa den Gang, som disse Lovforslag have haft oppe i Landstinget, at Landstinget vil meget nødig. Først har Landstinget meget nødig overhovedet villet give sig i Lag med disse Lovforslag, har brugt efter min Mening ganske futile Paaskud til at bede dem ligge i den første Samling i lige saa lang Tid som den, hvori vi hernede kunde gøre os færdige med dem, dernæst har Landstinget under et ikke meget heldigere Paaskud i en hel Samling derefter undladt at tage Stilling til dem og gøre dem færdige for sit Vedkommende, og endelig har nu Landstinget brugt det allermeste af denne den 3dje Samling, i hvilken Landstinget har haft dem til Behandling, til at udtale sine Anskuelser om og fremsætte sine Ændringer til Forslagene. Jeg tror, at det deraf og af Beskaffenheden af flere af de Ændringer, der ere komne ind i Forslagene, turde fremgaa ganske tydelig, at Landstinget vil meget nødig.

Jeg havde haabet, at Forslagene vilde være komne herved i en helt anden Skikkelse, men jeg havde i alt Fald haabet, at Forslagene vare komne herved, uden at de i den forandrede Form, hvori de nu foreligge, i saa høj Grad havde vundet Ministeriets Tilslutning. Den Gang Forslagene vare til Behandling her i Tinget for to Aar siden, og da et saa overvejende Flertal her i Tinget paa snart sagt alle Punkter kom til Rette med det daværende Ministerium, gik vi i Flertallet ud fra, at der derved var skabt en Overenskomst med det daværende Ministerium, som eventuelt vilde holde til Lovforslagenes Genneførelse. Det var ganske vist ikke en Overenskomst, som rakte over alle Punkter — der var jo Punkter, hvor det daværende Ministerium tog Forbehold — det var heller ikke en Overenskomst, som Mi-

nisteriet saa at sige skulde staa og falde paa — det faldt ganske vist formodentlig paa den, men det laa ikke i Programmet — og heller ikke var det en Overenskomst i den Forstand, at Regeringen skulde være udelukket fra at tage Hensyn til Landstingets Opfattelse og Landstingets mulige Ændringsforslag — et Forbehold i denne Henseende var der taget fra det daværende høje Ministerium under Forhandlingerne her i Salen — men var der saaledes ikke en ufravigelig Overenskomst, var Forstaaelsen dog den, at den daværende Regering vilde støtte Lovforslaget — med Undtagelse altsaa af det Par Punkter, hvorpaa den havde taget Forbehold — i den Skikkelse, hvori det var kommet fra dette Ting, og Kommunerne vare derfor berettigede til at vente, at Regeringen kun, naar den var alvorlig tvungen dertil, og det ikke drejede sig om væsentlige Punkter, vilde allerede ved Behandlingen i Landstinget give Ændringer i disse Forslag sin Tilslutning. Vi gik ud fra, at skulde det vise sig, at der var væsentlige Punkter, som maatte forandres, vilde det høje Ministerium saa vidt muligt have ventet med at give sin Tilslutning, indtil Folketinget havde faaet Lejlighed til paa ny at udtale sig om Sagen.

Saaledes er det imidlertid ikke gaet. Hvorvidt den Stilling, den høje Regering har taget til de forskellige Ændringsforslag i Landstinget, er den, der er bedst egnet til Forslagets endelige Fremme, skal jeg lade være usagt, jeg tillader mig i høj Grad at tvivle derpaa. Jeg ser nemlig ikke saa sangvinsk paa denne Sag, som jeg af Landstingsforhandlingerne har faaet Indtryk af, at den højtærede Finansminister gør. Jeg tror ganske vist, at det er fuldkommen sikkert, at disse Lovforslag en Gang ville blive til Lov, idet det er Lovforslag, som, skønt de som sagt langtfra give det, som Befolkningen kræver, og som Befolkningen efter min Mening har Ret til at kræve, dog have vundet meget stor Tilslutning og daglig vinder større Tilslutning i saa vide Kredse af Befolkningen, at det andet Ting ikke i Længden vil kunne sætte sig imod dem. Vi ville ganske sikkert faa dem en Gang, men noget andet er det, naar vi faa dem, og der ser jeg ingenlunde saa sangvinsk paa Sagen, som det som